

Om köttets dödande

Vi hava nyligen här betraktat den fara, uti vilken många nådebarn råka, nämligen att missförstå sin frihet, giva köttet tillfälle och försumma helgelsen, varav uppkommer en halv, löslig eller död kristendom. Vi såg därvid nödvändigheten av en sann och beständig helgelse. Det är ett viktigt stycke av denna, som vi nu vilja betrakta. Till en sann och beständig helgelse är köttets dödande så viktigt, att man kunde vara böjd att säga, det helgelsen är intet annat än köttets dödande, än en beständig självkorsfästelse; ty det finnes intet sant, heligt och gott, vartill icke köttet är trögt och fientligt; därför måste det så länge dödas, som helgelsen skall hava framgång.

Köttet har - uti allting - begärelse mot Anden, och Anden mot köttet. Så snart en människa kommit till liv, kommit från syndens nöd och ångest till tro och tröst och frid i Frälsaren, får hon genast ett nytt hjärta, ett nytt andligt sinne, ny ”lust till Guds lag efter den invärtes människan”, vilket förnimmes därav, att all vidlådande synd blir henne en plåga och styggelse och däremot allt, som behagar Gud, blir henne kärt; här börjar då en ny själens verksamhet, nya förtroliga böner och samtal med Gud, en ny glad och enfaldig beaktelse, ett nytt villigt och kristligt leverne m. m. Men det dröjer icke många dagar eller timmar, förrän hon får känna en otrevlig och bekymrande tröghet och motsträvighet emot allt detta, snart även frestelser och benägenhet till varjehanda synder; och detta är nu köttet, som strider emot anden; och nu är tiden inne, att antingen köttet måste dödas av anden, eller att det nya andliga livet skall dödas av köttet.

Detta ämne är därför ett kärt och dyrbart ämne för den nya människan, men oändligen bittert och svårt för den gamla, för köttet. Vål nödgas vi här böja oss för Herren om hans Andes ljus och kraft, för att kunna både förstå och göra vad han talat om detta ämne. Vi vilja nu enfaldigt betrakta några ställen i skriften, som kunna giva oss tydlig lärdom uti vårt ämne.

I Gal. 5: 24 läsa vi:

Men de, som tillhöra Kristus, hava korsfäst sitt kött, tillika, med lustarna och begärelserna.

Och i Rom. 6:3-6

Veten I icke, att alla vi, som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Ty om vi hava blivit införlivade med honom genom en lika död, så skola vi ock bliva det genom en lika uppståndelse, vetande, att vår gamla människa har blivit korsfäst med honom, på det att syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden.

Och åter i Rom. 8:12-13

Så stå vi då., mina bröder, icke i skuld hos köttet, så att vi skola leva efter köttet. Ty om I leven efter köttet, skolen I dö, men om I döden. kroppens gärningar med Anden, skolen I leva.

Här hava vi nu tydliga Guds ord för oss. Först kunna vi här märka, att ”köttet”, ”den gamla människan”, ”syndens kropp” beteckna alla en och samma sak; men vad beteckna de? Visserligen icke själva lemmarna: icke heller blott några orena lustar i desamma, utan med ett ord allt vad vi av den naturliga födelsen av Adam äro och hava; hela människan med alla kroppens och själens böjelser och krafter, förnuft, hjärta, sinne, vilka alla äro fulla med synd; såsom Jesus säger: ”Det, som är fött av köttet, är kött.” Så att, såsom det heter i Luthers företal till Romarebrevet, ”du ock väl må kalla den köttslig, som utan nåden mycket talar och lär om höga andliga saker”; vilket du ock kan märka av de köttets gärningar, som Paulus i Gal. 5: 19-21 uppräknar, där han även nämner ”partisinne, tvedräkt, söndringar.”

Men av det språket: ”De, som tillhöra Kristus, hava korsfäst sitt kött, tillika med lustarna och begärelserna”, skola vi i synnerhet väl märka, att om någon av oss, som menar och säger sig ”tillhöra Kristus”, eller vara en kristen, likväl icke vill korsfästa sitt kött, ja, icke verkligen börjat att korsfästa det, så bedrager han sig själv med en falsk tro och är ingen rätt kristen, ty här står tydligt, kort och avgörande, att de som tillhöra Kristus, de hava korsfäst sitt kött tillika med lustarna och begärelserna; att således de, som icke korsfästa sitt kött tillhöra icke Kristus. Här må nu var och en gå till sig och

pröva sig, ty saken är tydlig och klar. T ex. om någon för, längre eller kortare tid sedan blivit väckt och gjort någon omvändelse, kommit till ordet och dess vännere, hör och berömmar evangelium och tron m. m. och menar sig nu vara pånyttfödd, så är allt detta väl och gott.

Men om densamme likväl lever kvar uti en eller annan av sina gamla käraste synder, såsom uti sin förra girighet, egennytta och oredlighet, eller uti något rådande hat emot någon ovän, eller uti sin förra högfärd och flärd, eller stolthet och självberömmelse, eller uti någon gömd och hyllad okyskhet, eller ännu någon annan synd, så att han blott söker att dölja eller ursäktas och försvara den och icke övergiva och övervinna den - så är detta enda, ett tillräckligt tydligt och säkert tecken, att hans omvändelse är falsk och hans tro död, att han icke gått genom den tränga porten, icke är född på nytt, icke tillhör Kristus, ty här står tydligt: De, som tillhöra Kristus, hava korsfäst sitt kött m. m.

Det kan väl hos dem, som tillhöra Kristus, ännu finnas mycken svaghet och brist uti köttets dödande; men det är likväl en himmelsvid skillnad emellan att stå i fredligt och vänskapligt förhållande till någon eller i beständigt krig med honom, även om jag i striden är svag och stundom lider nederlag. En skillnad emellan en huld vän, som försvarar och ursäktar den andra, lever i frid och enighet med honom under samma tak, gömmer honom undan fiender o. s. v., och däremot en bitter fiende, som icke blott allestädes förtalar och utskämmer den andra, utan ock dels flyr och rädes för honom såsom för en plåga, dels ock gör allt för att vara honom emot. ja, att döda och korsfästa honom - detta är en stor och klar skillnad, även på en tid, då du ännu icke förmått helt övervinna och döda din fiende.

Var och en, som vill vara uppriktig mot sig själv, bör lätt kunna märka, i vilket av dessa förhållanden han står till sin synd, antingen han är uti ett hult och fredligt eller tvärtom uti ett fientligt förhållande till henne. En rätt kristen är i ovänskap med sig själv, hans eget kött är hans största plåga, så att han därför ofta önskar sig döden. suckande med aposteln: ”Jag arma människa, vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Och detta icke därför, åt han icke har någon kärlek till synden, utan tvärt om just därför, att han har så mycken kärlek till henne, nämligen en uti köttet eller efter den gamla människan, så att han med rätta säger: ”Jag älskar synden förskräckligt, men jag hatar denna min kärlek.”

Där, varest man står i sådant förhållande till synden, pågår likväl någon korsfästelse, något syndens dödande, om det ock tyckes vara aldrig så svagt. Helt motsatt är förhållandet där, varest man lever i frid med synden, vilket sker, när man antingen icke vet med sig någon synd att bekymras över, att lida utav, att strida emot, eller ock när man, överbevisad om synden, endast söker att finna ursäkter för henne, att förneka eller dölja henne. Där är man henne huld och trogen, där är ingen korsfästelse.

Häröver finna vi ännu en förklaring i den bild, som ligger i apostelns uttryck: hava korsfäst sitt kött. En mördare eller rövare, som är fastnaglad vid korset, är icke genast fullkomligt död, utan kan ännu leva ganska länge och i sitt arga hjärta behålla sitt raseri, ja, även med miner och bespottelser utöva detsamma, samt önska sig lös från korset.

Men emellertid sitter han där likväl, fånglad till hand och fot, så att han icke kan göra vad han gärna ville, så länge man icke låter övertala sig att med berått mod släppa honom lös från korset. Detta är väl icke en fullbordad död, men likväl onekligen ett dödande, en tillintetgörande (det heter: syndens kropp skall varda om intet). På detta sätt även med köttets dödande.

Köttet blir icke på en gång fullkomligt dödt, icke heller blir det någonsin heligt och gott, så att det icke mer skulle hava någon kärlek till synden, någon motsträvighet och tröghet till det goda; men så mycket måste Anden nödvändigt utträtta hos dem, som tillhöra Kristus, att köttet icke mer får hava sin frihet eller får göra vad det lyster, utan att det nu tvärt om nödgas göra och lida vad det minst ville, och sålunda dagligen tvingas, pinas och dödas. Detta heter att korsfästas - ett bittert lidande, ett ängsligt dödssätt att så långsamt och småningom dödas. Så är det ock oändligen bittert för köttet att beständigt hålla på att förneka sig vad man efter köttet helst och innerligt önskar, och däremot pålägga sig vad man efter köttet minst tycker om - och detta icke blott m gång, en dag, en månad, utan alla dagar och så länge man lever.

Detta är sannerligen ett bittert lidande och det rätta Korset, varvid de trognas gamla människa är fäst - ett lidande, vars bitterhet alla de kunna besanna, som sannfärdigt och allvarligt äro stadda däruti. De

må vrida och vända sig, huru de vilja, så skola de likväl lida; och de få lida desto mer, ju mer leras kött ännu är starkt och oroligt, spjånande och stridande mot anden; ty får det i en olycklig stund bryta löst och förorsaka ett fall, så åtföljes detta endast av en fördubblad näpst, ett förnyat lidande, av Herrens tuktan, samvetets och ordets bestraffningar, så att köttet därigenom i huvudsaken icke vinner någonting.

De trognas syndafall äro deras bittraste olyckor och straff, för vilka de gruva sig mer än för något annat - detta så länge Anden bor och regerar hos dem, så länge de i sanning tillhöra Kristus. Och så länge detta är förhållandet, nämligen att synden är vår största plåga och bävan och svåraste straff - icke en lust, så att vi vilja fortfara däri, så sannas om själva syndafallet det ordet: "För dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa"; såsom ock Luther säger, att "när Gud vill tukta, sämska och bereda våra hjärtan tager han själva synden och djävulen sig till hjälp". Men är det tvärt om så, att vi kunna trivas och förbliva i någon synd, då är där ingen korsfästelse. Ty "de som tillhöra Kristus, hava korsfäst sitt kött tillika med lustarna och begärelserna.

I Rom. 6 kapitel har Herrens Ande med starka och höga ord framställt samma lära. Där säger han, att "vi, som blivit döpta till Kristus Jesus, hava blivit döpta till hans död" (v. 3) och "hava blivit införlivade genom en lika död" (v. 5) som Kristi, vilken var en död från synden; "ty (v. 10) hans död var en död från synden en gång för alla", nämligen en död från sina påtagna, synder: att "vår gamla människa har blivit korsfäst att med Kristus, på det att syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden" (v. 6).

Betrakta här i synnerhet det ordet: "alla vi som hava blivit döpta till Kristus, vi hava blivit döpta till hans död". Detta säger oss, att vi först äro delaktiggjorda i hans döds förtjänst, så att hans egen död på Golgata för 1800 år sedan i dopet så alldeles blivit vår egen, som hade vi själva varit där och utstått vår förtjänta död (2 Kor. 5: 14); men ock för det andra, att vi på samma gång blivit invigda till hans döds efterföljelse, så att, så snart vi blivit kristna, blivit delaktiga av Kristi förtjänst och alla hans rikes förmåner och skatter, äro vi i samma stund invigda till döden från synden, förpliktade att genast taga avsked från vårt förra syndaleverne, vår förra tjänst under orättfärdigheten; att under dagligt korsfästande av köttet mer och mer dö från synden och leva för Gud; likasom Kristus genom korsets död tog avsked från de synder, som han hade burit. Och likasom Kristus då gav sig själv åt Gud till ett evigt gällande försoningsoffer, så skola vi nu giva, oss åt Gud till ett skäligt och honom behagligt tackoffer såsom v. 13 lyder "Överlämnen eder själva åt Gud, såsom de där leva efter att hava varit döda och edra lemmar såsom rättfärdighetens redskap åt Gud." Och detta allt därför att vi hava blivit döpta till Kristus, tro på honom och äro iklädda hans rättfärdighet.

Skälet och bevekelsegrunden äro här desamma, som framställas i v.14: "Synden skall icke råda över eder, ty I ären icke under lagen, utan under nåden; och i v. 22: "Men nu, emedan I ären frigjorda ifrån synden" m. m. Men kanske detta ännu är dig för ringa till bevekelsegrund för ett allvarligt köttets dödande; det är dig kanske ringa, att du är döpt till Kristus, att du nu icke är under lagen, utan under nåden, att du blivit frigjord ifrån synden; måhända du finner dig bättre i syndens tjänst, ty då slipper du detta bittra dödande, då behöver du icke så beständigt försaka dig själv och följa Kristus till korset; då är du fri från rättfärdighetens fordringar (v. 20). Se, ingen tvingar dig att mot din vilje tjäna Kristus, och nog är det lugnare för köttet hos synden.

Betänk dig väl, säger Jesus (Luk. 14: 28-33), innan du ger dig i lag med mig, att du icke gör såsom den mannen, som begynte bygga ett hus och icke hade beräknat kostnaderna, utan efter många dagars arbete och mycken uppoffring fick övergiva det; eller den mannen, som gav sig i krig och icke hade betänkt fiendens styrka. Synden ger många nöjen för köttet; men det vore orätt att vilja förtiga hennes lön - "syndens lön är döden" .

Sålunda böra vi, då det, som Kristus giver, förefaller oss ringa, betänka dess motsats, betänka, vad det vill säga att icke tillhöra Kristus, icke vara under nåden, utan under lagen, icke vara fri från synden, utan ännu i dödens stund utan Medlare, vara i sina synder, under lagens förbannelse och i domen få emottaga syndens lön, som är döden, den eviga döden i det djupa helvetet. Sådana äro villkoren hos synden. Betänka vi dem rätteligen, så vilja vi mycket hellre här en liten tid vara korsfästa med Kristus och dö från synden, för att sedan för evigt vara med honom i paradiset, än en liten tid hava lust i

synden och sedan hava evigt lidande; helst vi redan här genom den stora nåden, genom Andens hugsvalelse och ordets tröst hava mycket mer vunnit, än försakat, hava här genom Kristi blods stänkelse ett gott samvete, vilket är "ett dagligt gästabad".

Ja, är du en av dessa lyckliga själar, som icke blott blivit döpta till Kristus, utan ock blivit väckta och kommit till tron; har du det hoppet, att du är en av de rättrogna; vet du, att du blivit "frigjord från synden" och nu icke är "under lagen, utan under nåden", så att intet av allt ditt ännu vidlådande onda kan tillräknas dig, lagen icke fördöma dig, Gud icke förtörnas på dig, så att du nu icke behöver tänka på den svåra omsorgen att själv inför Gud befria dig från synden - har du icke en sådan tro och sådan frihet, utan är ännu bekymrad om, huru du skall bliva din syndaskuld kvitt och få en nådig Gud, då hör du icke hit, då kan du icke dö från synden och leva för Gud, då måste du först komma till trons frihet - men är dit, såsom nyss sades, genom tron frigjord från dina synder och ditt trålsinne, så att du nu med glädje vet, huru väldeligen tillräckligt och fullkomligt den saken är ombesörjd av Kristus, och har smakat, huru ljuvlig Herren är, erfarit hans Andes vittnesbörd om ditt barnskap och har den helige Ande i ditt hjärta; då måste det ock vara din lust att dö med Kristus, att vara korsfäst med honom, att giva dig hel och hållen åt honom; då måste du erkänna som din plikt att icke mer varda din egen, icke mer följa ditt eget kött, ditt eget tycke, din egen vilja, dina egna lustar och begärelser, utan i alla dina livsdagar försaka ogudaktighet och världslig lusta och leva gudligt, rättfärdigt och tuktigt i denna världen, ja, leva för hans räkning, som levde och dog för dig; såsom aposteln säger: Han har dött för alla, på det att de, som leva, icke mer må leva, för sig själva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått (2 Kor. 5: 15).

Lika tydligt och allvarsamt talar aposteln härom i Rom. 8:12-13 kapitel, då han säger: Så stå vi då, mina bröder, icke i skuld hos köttet, så att vi skola leva efter köttet. Ty om I leven efter köttet, skolen I dö; men om I döden kroppens gärningar med Anden, skolen I leva. Dessa ord vilja vi höra förklarade av vår evangeliske lärofader Luther uti hans predikan över episteln på 8 Söndagen efter Tref., där det bland annat heter: - "Så stå vi då icke i skuld hos köttet, så att vi skola leva efter köttet. - I ären skuldenärer, det är, eder nya kallelse, edert stånd och väsende, till vilket I ären komna, emedan I blivit kristna och nu haven den helige Ande, fordrar just det av eder, att I ock skolen få leva, som Anden visar och lärar eder. Och det står icke i eder fria vilja att göra det eller underlåta det; utan om I viljen berömma eder av nåden och Anden, så måsten I ock bekänna eder skyldiga att leva, icke efter köttet, vilket alltid vill fortfara i synder, utan efter Anden, vilken visar eder, att sedan I blivit döpta och frälsta, I då ofördörligen skolen vända eder från synden till ett nytt leverne i rättfärdighet och icke återigen därifrån till synden, Ty om I leven efter köttet, så skolen I dö.

Där uttalar han kort och rätt fram domen över ett sådant föregivande av dåraktiga människor, vilka genom den frihet, som kommer av nåden, vilja giva köttet tillfälle; detta gör han, på det han måtte avskräcka dem från en sådan villfarande inbillning, så att de icke i stället för liv och nåd, varav de berömma sig, måtte draga över sig evig vrede och död. Det rimmar sig platt intet, vill han säga, emedan I en gång ären frälsta och befriade från den eviga döden, att I hädanefter skullen vilja leva efter edert kött; ty om I gören det, så mån I icke tänka, att I skolen behålla livet, utan att I tillhören döden och ären fördömda till helvetet. Ty I veten, att I för syndens skull haven legat under Guds vrede och ären fallna i döden och haven förtjänt fördömseln därmed, att I Haven levat efter köttet. Så gagnar ock Kristi död sannerligen icke dem, som vilja förbliva i sina synder; Kristi död har nämligen endast skett för att hjälpa dem från synden, vilka gärna ville vara förlossade därifrån och likväl icke kunna själva frälsa sig därifrån.

Därför vem som nu är en kristen, han kugge icke så mycket i vädret eller säge: Jag är fri från lagen, därför må, jag göra vad mig lyster; utan han säge och drive motsatsen. Just emedan han är en kristen (och är frigjord från lagen), så frukte och vakte han sig för synder, på det han icke ånyo må falla från sin frihet in i sitt förra syndafängelse, under lagen och Guds vrede, eller falla från sitt påbegynta liv in i döden; emedan han här hör den allvarliga domen: Om I leven efter köttet, skolen I dö. Som ville han säga: Det skall icke hjälpa eder, att I haven hört evangelium, berömmen eder av Kristus och haven anammat nattvarden, om I icke genom den undfångna tron och Anden dämpen edra syndiga lustar, som gå ut på ett ogudaktigt väsende, Guds förakt, girighet, ondska, högfärd, hat och avund m. m.

Men om I döden kroppens gärningar med Anden, skolen I leva. Där bekänner han, att ock de kristna

hava något hos sig av köttet, som måste varda dödat - nämligen allehanda frestelser och lustar emot alla Guds bud, vilka röra sig i naturen och reta till synder, dem han här kallar kroppens gärningar, såsom t. ex. otrons och misströstans tankar, köttlig säkerhet och förmäthenhet i stället för gudsfruktan, kallsinnighet och tröghet till Guds ord och bönen, otålighet och knot i lidandet, vrede, hämndgirighet, eller avund och hat till nästan, girighetsomsorg, otukt m. m.

Ty emedan sådana böjelser äro i kött och blod, så upphöra de icke att oroa och fresta människan, ja, i denna mänskliga svagheten överila henne, i det att hon icke nog flitigt tager sig till vara, utan gör för mycket och går så långt, att de ock få övermanna henne, vilket visserligen sker, därest hon icke värjer sig häremot, och, såsom han här säger, dödar kroppens gärningar. Därför fordras här en häftig kamp och strid, vilken icke upphör, så länge vi leva. Och en kristen måste här icke vara lat och trög, utan uppväcka sig själv genom Anden, så att han icke lämnar köttet utrymme, utan alltjämt dödar köttet, på det köttet icke måtte döda honom; såsom aposteln sagt: Om I leven efter köttet, skolen I dö; och däremot: Om I döden kroppens gärningar med Anden, skolen I leva; ty därtill är den helige Ande honom given, att han nu skall och kan döda sådana syndiga lustar.

Detta syndens dödande med Anden går så till, att människan kännes vid sin synd och svaghet och, när hon förnimmer sådana syndiga lustar röra sig, då strax besinnar sig och kommer ihåg Guds ord och genom tron på syndernas förlåtelse styrker sig däremot och alltså gör synden det motstånd, att hon icke samtycker till henne eller låter henne komma till gärningen. Ty detta utgör åtskillnaden mellan dem, som äro rätta kristna, och de andra, som äro utan tro och Ande, eller låta honom fara och förlora honom.

Ty fastän ock de trogna, så väl som de andra, ännu hava köttets syndiga lustar hos sig, så förbliva de likväl i bättring och gudsfruktan och behålla tron, att deras synder äro dem för Kristi skull förlättna - de förbliva i bättring och tro, emedan de icke giva synderna utrymme, utan stå dem emot. Därför förbliva de ock under förlåtelsen; och är en sådan kvarbliven svaghet icke dödlig eller fördömlig för dem, såsom för de andra, vilka framleva i säkerhet utan bättring och tro och uppsåtligen emot sitt samvete följa sina lustar och alltså stöta ifrån sig både tron och den helige Ande.

Fördens skull påminner Paulus sina kristna, att de måtte betänka, vad de hava undfått och vartill de äro satta, det är emedan de hava syndernas förlåtelse och den helige Ande böra de icke återigen förlora sådant, utan betjäna sig därav till strid emot köttets syndiga lustar och trösta sig, att de hava Anden, d. ä. hjälp och starkhet, varmed de kunna emotstå och döda synden; vilket de, som äro utan tron, icke hava, eller förmå. Därför säger han ock ytterligare: Alla som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn.

Paulus hade, liksom och vi, att göra med två slags kristna, nämligen rättsinniga och falska kristna. - När nu djävulen ock ibland oss sår sin säd, nämligen sådana, som ock kalla sig kristna och berömma sig av evangelium, då fordras att se, icke på deras mun, utan på deras gärningar, vilka vilja anses för kristna; icke (blott) på vad de tala, utan ock på vad de göra. Ty av Gud, Kristus och Anden är lätt att berömma sig, men huruvida en sådan berömmelse är rättskaffens, märkes därpå, om ock Anden verkar i dig och är så kraftig, att han dämpar och dödar synden i dig. Ty varest Anden är, där är han sannerligen icke fåfång eller utan kraft, utan bevisar sig så, att han regerar och driver människan, och människan även lyder och följer honom.

Men att drivas av Guds Ande, vill säga, att hava ett sådant hjärta, som gärna hör Guds ord och tror på Kristus, att människan i honom har nåd och syndernas förlåtelse, samt därjämte bekänner och bevisar sådan tro för världen, sökande framför allt Guds ära, och att hon må leva utan att giva anstöt och vara emot andra människor tjänstaktig, lydig, tålig, tuktig, kysk, mild, fromsint m. m., och även om hon någon gång har blivit överilad och råkat snava, så står hon strax upp genom bättring och upphör med att synda". - Så långt Luther. Vi hava nu här sett allt, som huvudsakligast behöves för detta ämne.

Vi hava sett grunden för köttets dödande, nämligen att vara i Kristus, frigjord från synden och lagen; kraften till köttets dödande, nämligen Anden, som är glädje, liv, lust, kärlek och villighet till allt, som Gud äskar; tiden för köttets dödande, nämligen: genast, då vi lätt liv, och allt framgent intill vår förlossning; vi hava även sett, huru och varuti köttet skall dödas. Nu återstår endast ett stycke, som heter: verkställigheten; detta ämne bör icke blott vetas, utan egentligen göras och erfaras. Jesus säger: Om I veten detta, saliga ären I, om I gören det. Tillfällen äro alltid för handen, då köttet måste dödas.

Är du icke i frestelse till grova synder, så har du en djup, fin och oändlig egensinnighet, eget tycke, egen vilja och egen ära, som beständigt bör dödas. Detta finare inre fördärv blir lättare bortglömt, än det yttre och grövre, men är likväl själva källan till allt ont; därför fordrar detta en särskild allvarlig uppmärksamhet.

Begynn därför besinna, att vad du själv tycker, själv vill, själv behagar, är just det första, som bör misstänkas, efter Guds ord prövas och med Guds Ande dödas. - Sedan blir här även uti alla andra stycken en be ständig sysselsättning, ett beständigt dödande, ofta ett bittert lidande. Men ”o”, säger åter Luther, ”o, huru högt bör icke den människa skattas, som icke följer sina lustar, utan stäv dem emot med stark tro och lidande!”

- Ja, o vilket skön skådespel för Gud, änglar och trogna kristna, när t. ex. en ung människa, som mycket älskade världen och dess nöjen, nu för Kristi skull försakar allt detta. Eller när ett barn, som var av naturen mycket egensinnigt, nu strider emot sig själv och underkuvar sin egen vilja under Guds och föräldrarnas. Vilken prydnad, när en människa, som var mycket böjd för högfärd och flärd, nu genom Andens tuktan blivit anspråkslös och enkel i klädsel och uppförande. Och när en, som var mycket böjd för girighet, nu för Kristi skull blir förnöjd och himmelskt sinnad, nu söker det, som är ovan. Eller när en annan, som tvärt om var böjd för lättja och försumlighet i skötandet av det jordiska, för Guds viljas och ordnings skull blir flitig och arbetsam.

- Ja, vilken skön syn, när den stolte och vredsinte börjar tukta sig själv och vara mild, ödmjuk och saktmodig: när den fåfängligt pratsamme blir förständig och återhållsam! Se sådant, när människan för nådens skull börjar gå rakt emot sin natur och strida mot sig själv, det vittnar, att Anden bor där; och *de som så drivas av Guds Ande de äro Guds barn.*

- C-O Rosenius 1844

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).